

Rondom de kust van Groot Brittannië

2016

deel 2

zaterdag 18 – 25 juni

Herman Ritter en Ellen Burgmans

zaterdag 18 juni

Immingham – Parington

Om 8.00 uur werd de dynamo gebracht en meteen gemonteerd. Tegen tien waren we weer op weg, verder naar het noorden. Vlak voor de hangbrug over de Humber stopten we in Barton om boodschappen te doen. Daar parkeerden we bij een enorm lang gebouw dat een touwslagerij bleek te zijn. Compleet met een goede expositie over touw maken. Het gebouw was gerestaureerd en had verder nog een winkel, een koffiешop – tearoom en ateliers voor kunstenaars.

Op BBC Yorkshire hadden we gehoord dat er dit weekend in Berkely, iets boven Hull, een folkfestival zou zijn. Berkely is een levendig klein stadje met een enorme kathedraal, een universiteit en een parkeerprobleem. Heel het centrum was of vol of had parkeerplaatsen die te kort waren voor onze 6,50 meter lange bus. Uiteindelijk vonden we plaats aan de rand van de stad.

Het centrum was verrassend; veel kleine winkels, een markt en overal Morris dansgroepen om het festival te promoten. De leukste groep was een Morrisgroep nieuwe stijl – alternative Morris – die uit de buurt kwam. Het waren allemaal jonge mensen die Gothic gekleed waren. Sommige konden zo meedoen in de films van Mad Max. Ze hadden veel bekijks en kregen veel bijval hoewel ze “normaal” traditioneel dansten. Zo zie maar weer het is de verpakking die het bepaald. Misschien iets voor de Kempisch Volksdansers als ze op de jaarvergadering weer over uniformen beginnen te zeuren.

Berkely heeft veel boekwinkels. Daar komt nog bij dat er in elk van de vele charityshops een hoek met ze-hans boeken is. We kochten daar de gids voor de North Yorkshire kustflora van Nan Sykes, de grand old lady van de kustbescherming (de natuur in dit geval) en The Valley van Richard Benson, een mijnwerkersfamiliegeschiedenis uit Yorkshire. Een beetje te vergelijken met het boek “het Pauperparadijs” waarvan nu in Veenhuizen een toneelstuk draait. Benson schreef eerder The Farm, een boerengeschiedenis, die dit jaar vertaald in Nederland is uitgekomen. Absolute aanraders!

We besloten om niet naar het festival te gaan en reden via Parington naar Spur Point, waar de Humber in zee stroomt. Het is een grillig getijdengebied met veel zand en weinig duinen zodat het land steeds

veranderd. Aan het einde van de landtong staat een vuurtoren. Door storm kan het voorkomen dat alles overspoeld en dat de vuurtoren en de woningen daaromheen onbereikbaar worden. Er breken daar

continue stukken van de kust af. En als er huizen of caravans staan worden ze verzwolgen.

Het gebied is in beheer of in eigendom van de Yorkshire natuurbeschermingsclub. Het zijn echte regelneven getuige de vele borden en vooral waarschuwingen. Ze hebben allerlei plannen met het gebied die blijken de spandoeken in de tuinen van bewoners niet goed vallen. De club wil een soort bezoekerscentrum oprichten zoals de Natuurpoorten bij ons en de bewoners willen niks onder het motto "Keep the coast wild!"

Het is ons niet gelukt om daar een plek te vinden om te overnachten; toen we een plek met uitzicht op de Humber gevonden hadden werden we (voor de 1e keer!) weggestuurd. We zijn toen naar Patrington teruggereden en hebben daar aan de rand van het dorp op het sportpark annex evenemententerrein gestaan.

zondag 19 juni

Patrington – Reighton Sands

Patrington heeft een prachtige dorpskerk met een spookachtig kerkhof. Er jagen kerkuilen in de weilanden en aan de kustzijde ligt Easington. Hier kwam in 1967 het eerste Britse Noordzeegas aan land. Er is veel helikopterverkeer tussen het land en de booreilanden. Langs de kustweg rond Bridlington Bay rijden we naar Flamborough Head en Bempton. Bempton heeft een beroemd RSPB (Royal Society of Protection of Birds) reservaat met de meest zuidelijke cliffs met broedende kustvogels. Het is zondag en het is er druk. De overflow parkeerplaatsen zijn open en honderden mensen lopen langs het kustpad en kijken naar de broedende vogels. Er zitten Kittywakes (drieteenmeeuwen), Fulmars (Noorse stormvogel), Shags (kuifaalscholvers), Comorants (gewone aalscholvers), Guillemots (zeekoeten), Razorbills (alken) en een verdwaalde Herringgull (zilvermeeuw). Grappig zijn de natuurfoto's: die lopen in hele en halve camouflagepakken met rugzakken vol fotospul en telelensen van een meter lang. En dat terwijl je zo dicht bij de vogels kunt komen dat je geen telelens nodig hebt.

De vogels broeden in etages. Onder op de rotsen zitten de alken en zeekoeten, dan de meeuwen en stormvogels en bovenop de aalscholvers, de papegaaiduikers en de Jan van Genten.

Op de heuvels bij Bempton staan de resten van een oude experimentele lange golf radar uit de 2e Wereldoorlog, bedoeld om de Duitse bommenwerpers richting havens aan de oostkust en de industrie in het binnenland, vroegtijdig te signaleren. Het werd geen succes; radar werkt beter met korte golffrequenties.

Flamborough Head heeft een groot vuurtorencomplex met een apart misthoornstation. Er staan drie torenen: een oude Romeinse, een 17e eeuwse en een moderne. Het is er druk met dagjesmensen en de eettentent en ijskramen doen er goede zaken. We hadden gehoopt op een kampeerplaats maar dat zat er niet in. Die vonden we iets noordelijker op de cliffs van Reighton Sands: een op zee doodlopende weg met uitzicht op Filey Bay. Naast ons lag een klein onverhard publiek parkeerterreintje dat we vanwege de modder en de kuilen en gaten ongeschikt vonden. Er stond een grote camper die door de beveiliging van het nabijgelegen bungalowpark werd weggestuurd. Dit bleek volkomen onterecht; de bewaking had daar niets te zeggen. We spraken de eigenaar van de camper in Ravenscar. Hij gaat dit aankaarten bij het provinciebestuur van Yorkshire!

maandag 20 juni

Reighton Sands – Ravenscar (Robin Hood's Bay)

Ravenscar, the village that never existed, is een verhaal apart. Eind 1800 wilde een rijke heer nog rijker worden. Hij werd projectontwikkelaar en besloot om het kustgebied rond Ravenscar, de zuidkant van Robin Hood Bay, dat toen nog The Head genoemd werd, te ontwikkelen tot een badplaats die zou kunnen concurreren met de nabijgelegen kuuroorden Scarborough en Whitby. In die tijd was men van mening dat zeelucht al dan niet in combinatie met zoute baden, heilzaam zou zijn. Het zou een compleet nieuwe stad worden met alles er op en er aan. De naam zou Ravenscar worden; dat bekte beter. De financiering werd, naar goed kapitalistisch gebruik, via aandelen geregeld. Er werd een spoorlijn aangelegd en een station met enkele woningen gebouwd. Op één plaats moest de spoorweg in een tunnel omdat een landlord niet wilde dat zijn uitzicht bedorven werd. Daarna ging het compleet mis met het project. De grond bleek niet stabiel. Bouwen werd onverantwoord en het plan ging niet door. Wat rest zijn waardeloze aandelen, een station midden in de weilanden en hier en daar nog zichtbaar stratenplan boven op de cliffs.

Op de rand van de cliffs met uitzicht op Robin Hood Bay konden we langs Raven Hall Road, de weg naar golfhotel Raven Hall, een plek voor de bus vinden. Hier hadden we één van de mooiste uitzichten aan de Britse kust. In de verte het plaatsje Robin Hood's Bay (ook wel Bay Town) en aan de andere kant Raven Hall. Daartussen een diepe slenk met een verlaten 17e eeuwse aluminium groeve, de restanten van een smelterij en een ruïne van een steenfabriek. Je kunt er kilometers ver kijken en er lopen reeën tussen de schapen. Onder Raven Hall kun je via een steil kustpad naar het rotsstrand. Er zijn fossielen te vinden en er liggen vlakke rotsen in zee met een enorme kolonie zeehonden. We hebben er nog nooit zoveel bij elkaar gezien. Een deel van het gebied is in handen van de National Trust.

dinsdag 21 juni

Ravenscar – Whitby (Endeavour Wharf)

Van Ravenscar naar Whitby is maar een eindje. We rijden om de Robin Hood's Bay naar het gelijknamige dorp. Het ligt helemaal ingepakt tussen de rode rotsen. Je moet de auto boven op een parkeerplaats achterlaten en te voet verder gaan. De link met Robin Hood en zijn bende is dubieus en lekker romantisch. Hij zou hier schepen hebben liggen om: versie 1 – te vluchten als de grond hem te heet onder de voeten zou worden of versie 2 – de abt van het nabijgelegen Whitby te helpen de Deense indringers (Noormannen?) terug te drijven. Verhalen genoeg en de souvenirwinkels liggen er vol mee, van boeken tot kleurplaten.

Dat neemt niet weg dat het een van mooiste kuststadjes is waar we ooit geweest zijn. Er is geen haven; boten moeten het strand opgetrokken worden of landen op de slip en worden met een lier of tractor omhooggetrokken.

Het plaatsje heeft een roemrucht smokkelverleden ondanks het 16e eeuwse douane- en kustwachtkantoor bovenaan de slip. Veel huizen zijn met geheime deuren verstoppt in kasten met elkaar verbonden en onder het stadje ligt een netwerk van ondergrondse gangen die van het strand landinwaarts lopen en gebruikt werden voor het transport van de contrabande.

We rijden verder over de cliffs die hier een stuk hoger zijn naar Whitby, een vissershaven aan de rivier de Esk. Van veraf zie je ruïnes van Whitby Abbey op de East Cliff liggen. Vandaar gaat het steil naar beneden het dal in. Aan de overkant van de rivier staat het standbeeld van captain James Cook. De huizen liggen dicht bij elkaar gepakt. Er is weinig vrije ruimte in het rivierdal.

We vinden een plek op het haventerrein van de Endeavour Wharf (de oude Fishburn yard). Heilige grond want hier is de Endeavour gebouwd, een Whitby Cat waarmee James Cook zijn reizen in de Stille Zuidzee heeft uitgevoerd. Ook de schepen van zijn 2e reis, de Resolution en de Adventure, werden hier gebouwd. Er worden nog steeds vissersschepen gebouwd in Whitby. We kijken uit op het Cook-museum, een klein gebouw waar Cook als leerjongen had gewerkt. Whitby was beroemd om zijn scheepsbouw. De Whitby Cats waren grote betrouwbare zeilschepen met een platte bodem, een flink vrachtruim en een grote stabiliteit. Ideaal voor ontdekkingsreizen en karteringswerk op onbekend terrein. Eigenlijk was James Cook, die zich van boerenjongen tot scheepskapitein had opgewerkt, geen ontdekkingsreiziger in de ware zin des woords maar meer een geniale cartograaf. Zijn grootste verdienste was dat hij bewees dat er geen onbekend continent lag tussen Australië en Zuid Amerika. Daarna maakte hij nog reizen en bracht Nieuw Zeeland, Tasmanië, Oost Australië en delen van de Stille Zuidzee en Antarctica in kaart. Op zijn 3e grote reis, bedoeld om de Noordwestelijke doorvaart te ontdekken, werd hij vermoord op Hawaï. In de boekhandel zijn biografie van Vanessa Collingridge gekocht. In de boekhandel bleken ze ook veel Dracula boeken en andere curiosa te hebben. Ze hadden zelfs een complete kast ingericht met Dracula en Bram Stoker (zijn auteur) boeken. Bij navraag bleek dat de kist met Dracula erin van een schip viel en aanspoelde in Whitby. En toen begon de ellende.

Via een gietijzeren draaibrug met verkeersopstoppen kun je door de oude stad omhoog klimmen naar de ruïnes van de abdij Een indrukwekkend gebouw met prachtige vergezichten vanaf de cliffs. Whitby was verder een belangrijke walvishaven. Ze werden daar op de kade uitgekookt en de olie werd (toen al!) gebruikt voor stadsverlichting. Daarna, toen de walvissen in de buurt op waren, kwam het accent op de haringvisserij te liggen. Whitby kippers (gerookte haring) is wereldberoemd bij de liefhebbers maar ik vind dat er niets gaat boven een nog warme vers gerookte haring uit Enkhuizen.

woensdag 22 juni

Whitby – Rosedale Abbey (North York Moors National Park)

Na Whitby rijden we naar het westen het dal van de rivier Esk – de North York Moors - in. De heuvels worden hoger, de dalen dieper en de wegen worden smaller. De dalen zijn groen en lieflijk. Er lopen voornamelijk schapen te grazen en soms wat koeien. De smalle wegen, soms eenbaans, zijn steil. Dat betekent in de eerste versnelling omhoog en remmend op de motor naar beneden. Hellingen tot 25% konden we aan. Toen we bij een helling van 33% kwamen hebben we een omweg genomen. Op het hoogland komen we in het hoogveen terecht. Veel heide en drassige plekken met veenpluis. Van de weg raken betekent hier meteen vastlopen in het veen. Er zijn geen geschikte plekken om wild te kamperen dus gaan we naar een camping in Rosedale Abbey. Dan kunnen we water tanken, douchen en de was doen. De camping ligt in het groen aan een klein riviertje met forellen. Prima verzorgd maar erg saai. Er zouden waterspreeuwen en ijsvogels moeten zitten maar die laten zich niet zien. We hoorden 's nachts wel bosuilen. Ellen kreeg het aan de stok met een wasmachine die steeds meer munten wilde hebben. Het was een dure was geworden.

donderdag 23 juni

Rosedale Abbey – Staithes

's Morgens de heide op richting noorden. Het was mooi helder weer en je kon op de hoge punten zo'n 20 – 30 kilometer ver kijken. De wegen zijn smal met kuilen en je moet aan de kant als er een tegenligger aankomt. Uit ervaring weten we het niet slim is om van de verharding af te gaan. Je zit meteen vast en zonder hulp kom je er niet meer uit.

Bovenop de heide, op de T-slitsing Westerdale – Danby Bottom, staat een kruis en kun je stoppen op een enigszins verhard horizontaal stukje grond. Er grazen schapen en er lopen veel groepen wandelaars. Ook rijden er kleine busjes met toeristen die de Moors in een paar uur doorkruisen. Daar zagen we een aantal Schotse sneeuwhoenders, beter bekend als The Famous Grouse van de whisky.

In Ainthorpe bezochten we het infocentrum “The Moors Centre”. Op weg daarheen zagen we in Castlethorpe het eerste Brexitstembureau. Van de Moors weer naar de kust. Naar Staithes, een vissersplaatsje 15 km noord van Ainthorpe precies op de grens van North Yorkshire en Cleveland.

Boven Staithes liggen de Boulby mijnen (aluminium) die nog steeds in bedrijf zijn. Je ziet de rook al van veraf. Bij de mijn gaat de weg een diep dal in. Dan weer steil omhoog in z'n 1 en je bent in Staithes. Heel het smalle rivierdal is volgebouwd met relatief hoge huizen (3-4 verdiepingen). Er kunnen geen auto's in; parkeren doe je boven op de rots en er is een aparte parkeerplaats voor inwoners. Het ziet er nog uit als in de tijd van Cook. Het prettige van het dorp is dat het geen monument is maar dat er gewoon gewoond en gewerkt wordt. We eten vis in de overvolle plaatselijke pub, Cod & Lobster. Op tv geen Brexit maar sport. Je moet weten waar de prioriteiten horen te liggen in de UK.

Heel het dorp is wit, de pannendaken zijn ondergepoept door de zilvermeeuwen. Ze zitten overal op dak en schoorsteen en krijsen en janken continue. We noemen ze gekscherend het managementteam: ze komen aangevlogen met een hoop gekrijs, ze pikken de beste plaatsen in, maken voortdurend herrie, vreten alles op en vertrekken na alles ondergescheten te hebben.

We kamperen op de parkeerplaats van Staithes naast de kipperrokerij.

vrijdag 24 juni

Staithes – Seaham

Jarig met als verjaardagscadeau een echt Engels ontbijt. Jammer genoeg was het hiervoor uitverkoren Cook Hotel in Staithes gesloten. Dus doorgereden naar Redcar en daar langs het strand met uitzicht op Tees Bay het wat verlate ontbijt gevonden. Toast, witte bonen, bacon, gebakken ei, tomaat, witte en zwarte gebakken worst en schijfjes aardappel.

Op de radio hoorden we de voorlopige uitslag van de Brexit. Groot Brittannië wilt niet meer meedoen met Europa. De Britten gaan hun land weer terugkrijgen zoals op de borden langs de weg staat: “we want our country back!” Dat klinkt als je het koloniale verleden van GB er bij betreft nogal hypocriet en ongeloofwaardig.

We rijden langs de oever van de Tee naar de tolbrug bij Middlesbrough. Er wordt geen tol geheven. Bij de meeste riviermondingen moet je kilometers landinwaarts om een brug te vinden. Middlesbrough is industrieel en druk. De wegen zitten overvol en het is vervelend rijden. We gaan naar Durham naar de kathedraal. Jan Burgmans had ons verteld dat zij daar met Bruns aan het bezoekerscentrum werkten en onderweg hadden we ook al de tip gekregen om vooral Durham te bezoeken.

Durham is een oude stad en heeft dus parkeerproblemen. We maakten gebruik van de Park ad Ried en parkeerden de camper op 5 kilometer van de stad en gingen verder met de bus. Op de parkeerplaats weer bijenorchissen in het plantsoen. Toen we de stad binnenkwamen begon het te regenen. We schuilden bij de Barclays Bank en konden meteen met de gratis wifi de kranten binnenhalen.

Durham wordt helemaal gedomineerd door de universiteit en de kathedraal. Veel studenten, een reusachtige tent op het grasplein voor de kathedraal voor de diploma-uitreikingen en veel boekwinkels en andere studiegerelateerde bedrijvigheid zoals eethuisjes en terrasjes. Universiteit, kathedraal en de oude stad liggen op een eilandje in de River Wear, die in Sunderland in de Noordzee stroomt.

De kathedraal staat voor een deel in de steigers en ook binnen wordt er hard gewerkt. Het bezoekerscentrum is nog niet klaar en we mogen er niet in. Er lopen veel vrijwilligers rond die vragen beantwoorden of rondleidingen geven. Ook is er een tearoom, een 2e hand boekwinkel en een kinderopvang. Ook allemaal vrijwilligerswerk. In het kerkportaal hangt een fotolijst met alle medewerkers en hun functie.

Door het mijngebied terug naar de kust, een kleine 20 km, naar Seaham. We kamperen op de parking onder East Cliff Road. Boven op de cliffs ligt een bedrijventerrein en iets naar het noorden een particuliere kolenhaven waar niets te doen is. Het uitzicht is fantastisch; langs de kust kijk je uit op Blast Beach en in de verte op Hartlepool en de haven van Middlesbrough. Langs het pad naar de kolenhaven staat het grasland vol orchissen. We vonden er de Bee Orchid, de Northern Marsh Orchid, de Pyramidal Orchid en de Common Spotted Orchid. En niet één of twee maar honderden bij elkaar! Het blijkt lastig om de namen terug te vertalen. We gebruiken de uitstekende gids van Nan Sykes “Wild Flowers of the North Yorkshire Coast”. De Latijnse namen in de gids verschillen nogal van de naamgeving in de Nederlandse gidsen zodat het vinden van aansluiting lastig en soms onmogelijk is.

zaterdag 25 juni

Seaham – Lizard Point

Vanaf Seaham rijden we naar Sunderland. Het is maar een klein 15 kilometer. Sunderland ligt aan de

mondig van de Wear rivier en is industrieel (scheepsbouw en glas). Het verleden is goed zichtbaar: oude fabrieken langs de rivier, geklonken ijzeren spoorbruggen en oude glasfabrieken en ovens.

We bezoeken het moderne National Glass Centre aan de noordoever van de rivier, een groot complex dat half in de grond

gegraven is en met een glaswand weer uitzicht biedt op de rivier en de oude pakhuizen. Prachtig gemaakt met veel licht. In het centrum is de (hogere school) opleiding voor glasblazers gevestigd met continue demonstraties. Als je het vergelijkt met de glascentra in Lommel België, Iitaala Finland en zuid Zweden valt op dat de functionaliteit en vakmanschap meer op de voorgrond staan. Het zuiver artistiek kunstzinnige is wat minder zichtbaar.

Via de kustweg rijden we naar de Souter Lighthouse op Lizards Point (Whitburn). Deze is eigendom van National Trust en we kunnen er als lid voor niks parkeren. Bij de vuurtoren is een groep korte golf zendamateurs in een tent bezig met een zendfeestje. Ze vertellen dat de parkeerplaats 's avonds op slot gaat maar dat we rustig kunnen blijven staan want zij hebben de sleutel.

Om de hoek liggen een paar kleine eilandjes vol nestelende zeevogels, vooral aalscholvers, drieteenmeeuwen, alken en een paar zeekoeten.

De cliffs zijn hoog en steil. Overal hangen bordjes van de Samaritans, een vrijwilligershulpdienst. Die kun je bellen als alles te veel wordt en de afgrond de enig overgebleven optie lijkt. Goed geregeld want op ieder bord staat een vakcode zodat ze weten waar je bent als je belt.

Ondertussen komen de reactie op de Brexit los. Niemand had de uitslag verwacht en het was ook niet echt de bedoeling. Het wordt als schokkend ervaren en niemand weet nog hoe het verder moet.

wordt vervolgd

PS in de volgende editie nemen we een kaart op